

De forladte kattekillinger

SUE MONGREDIEN

På dansk ved Johnnie McCoy

★ ★
Alvilda
★

Historien og bogens oprindelige koncept er inspireret af virkelige hændelser i dyrevelfærdsorganisationen RSPCA, som arbejder for at redde dyr i England og Wales, charity no. 219099.

De forladte kattekillinger

er oversat fra engelsk efter

THE ABANDONED KITTEN

Tekst: © 2013 RSPCA

Illustrationer: © 2013 RSPCA

Original edition published by Scholastic Ltd.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Billeder: © Dyreværnet

Redaktion: Nana Klitgaard

Omslag: Marlene Diemar / Imperiet

Grafisk tilrettelægning: Pamperin & Bech Grafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 i Danmark

ISBN 978-87-7105-674-7

www.alvilda.dk

Få mere at vide om Dyreværnet på www.dyrevaernet.dk

Det var en kølig og blæsende dag, og niårige Lilly Hansen spillede fodbold i haven med sin familie. Far stod på mål, og mor, Lilly og hendes tvillingebrødre, Max og Jakob, prøvede at score mod ham. Minka, deres hund, var selvfølgelig også med. Den sprang rundt og gøede begejstret og logrede med halen.

Bolden trillede hen til Lilly, som sparkede den mod målet. Far bøjede sig forover for at gribe den, men gled i mudderet og faldt. Bolden fløj forbi ham og ind i nettet.

“MÅÅÅÅL!” jublede Lilly og spænedede rundt i haven med armene i vejret. Hun gav Max, Jakob og mor en high five, og Minka kom også løbende for at være med til at fejre triumfen.

“Hej Minka-ninka,” sagde Lilly og klappede hende. Minka var en glad og energisk hund, som ikke vidste noget bedre end at være udenfor sammen med sin familie – og hvis det indbefattede en bold, var alt perfekt. “Så du det mål? Hvad gør man så?”

“Vuf!” sagde Minka, som om hun forstod hvert et ord. Så satte hun sig på bagbenene og gav pote. “Nemlig,” sagde Lilly blidt og smilede.

Far rejste sig. Han var fuld af mudder bagpå. Det havde regnet hele natten og morgenen med, så græsplanen var et søle. “Godt gået, Lilly,” sagde han og samlede bolden op. “Hør her, folkens! Lad os sige, at den næste, der scorer, har vundet. Jeg har brug for en pause og en kop te.”

“Den er jeg med på,” sagde mor.

“Det bliver helt sikkert mig!” sagde Jakob straks.

“Hvad snakker du om? Det bliver da mig!” sagde Max.

Lilly smilede. Hendes brødre var seks år gamle og konkurrerede konstant med hinanden. De var enæggede tvillinger og havde begge lyst, pjusket hår, blå øjne og opstoppørnæse. Jakob havde lidt flere fregner end Max, og Max havde et modermærke på hagen, men ellers var det meget svært at skelne dem

fra hinanden, hvis man ikke kendte dem godt.

Far hævede øjenbrynene. “Det kan kun afgøres på en måde,” sagde han. “Er I klar? Nu gælder det!”

Far sparkede til bolden, og den fløj gennem luften. Jakob, Max og Lilly skubbede til hinanden for først at nå det sted, hvor det så ud til, at bolden ville lande. Men det var et helt andet familiemedlem, der kom først. Minka sprang højt op i luften, nikkede til bolden, og løb så efter den, mens den trillede tilbage mod målet. Ved et rent tilfælde trillede bolden lige mellem fars ben og ind i nettet!

Alle lo højt. “Minka vandt!” råbte Lilly og løb hen og klappede hende. “Hvor er du bare en dygtig hund!”

Minkas hale bankede mod Lillys ben, og hun bjæffede begejstret. Hun havde været en del af familien næsten lige så længe som Lilly. Mor arbejdede på deltid hos Dyreforeningen. Det var en forening, som arbejdede for dyrevelfærd og tog sig af dyr på mange forskellige måder. Mor var dyreplejerassistent i det dyreinternat, som foreningen havde i nærheden. Hendes job var at tage sig af alle de dyr, der blev bragt ind og havde brug for pleje, og hun hjalp også med at finde nye ejere til dem. Minka var blevet afleveret på

internatet, da hun var en lille hvalp, og Lilly ikke var mere end et par måneder gammel.

Minka kunne ikke spise selv på det tidspunkt, så hun skulle have sutteflaske med en speciel slags mælk i. Det var mor, der havde haft ansvaret for Minka på internatet, så hun havde taget hende med hjem for at kunne passe hende døgnet rundt. Der gik ikke lang tid, før både mor og far var så glade for Minka, at de besluttede sig for at beholde hende.

Lilly kunne ikke huske den dag, Minka blev deres, fordi hun havde været så lille. Men der var masser af billeder i familiealbummet af hende og Minka, hvor de lå sammen i mors skød eller sov ved siden af hinanden på et tæppe. Da Minka var blevet større og stærkere, og Lilly begyndte at kravle, lavede de alle mulige narrestreger sammen. De tømte for eksempel alle skabene i køkkenet, når mor vendte ryggen til, eller hev glaskuglerne af juletræet.

“Flot, Minka!” sagde mor og klappede hunden. “Du er i sandhed en værdig vinder.”

“Skynd jer! Ring til Manchester United,” sagde far for sjov, da han tog bolden op. “De vil helt sikkert skrive kontrakt med sådan en superangriber som Minka.”

“Og så kan hun få hundekiks som løn,” foreslog Jakob. Minka spidsede ører, da hun hørte ordet “hundekiks” og svarede med et vuf.

“Så skulle hun spille i en rød trøje med sit navn på ryggen,” sagde Max og lo. “Og hun skulle have særlige hundefodboldstøvler!”

Lilly fniste ved tanken. “Bare rolig, Minka,” sagde hun. “Du skal ingen steder. Ikke engang hvis de ville give 10 millioner kroner for dig. Du er *vores* hund, ikke også?”

Lillys ord blev overdøvet af den rumlende lyd af torden. Der strøg en kold vind gennem haven. Den fik blommetræets grene til at skælve og græsset til at lægge sig fladt ned. Lilly gøs og gned sine bare arme, mens hun kiggede op på himlen. Der var gledet en masse mørke skyer for solen.

“I er *alle sammen* vindere,” sagde mor. Men vi må hellere se at komme ind i en fart. Det kan begynde at styrte ned, hvert øjeblik det skal være. Løb!”

Da de var kommet ind, tog de deres beskidte tøj af og fik noget rent på. Far hældte appelsinjuice op til børnene og fandt en rulle kiks frem, mens Minka slubrede vand i sig fra sin vandskål. Få øjeblikke senere begyndte det at regne.

Lilly lænede sig tilbage mod den varme radiator, svært tilfreds med at være indendørs i det kolde, våde vejr. “Så er vist slut med at spille fodbold for i dag,” sagde hun og kiggede ud ad vinduet.

“Ikke nødvendigvis,” sagde mor. “Vi kan da tage et spil pustefodbold i stedet for.”

“Hvad er det?” spurgte Jakob, mens mor tog en håndfuld sugerør op af køkkenskuffen.

Mor smilede. “En perfekt regnvejrslæg,” sagde hun hemmelighedsfuldt. “Drenge! I har vist en bordtennisbold liggende inde på jeres værelse. Gider I hente den?”

Far ryddede af bordet, og mor placerede en tom skotøjsæske i hver ende af bordet med den åbne side ind mod midten. Jakob og Max kom farende tilbage. Max holdt triumferende hånden med den hvide bordtennisbold over hovedet. Mor tog den og lagde den midt på bordet.

“Godt,” sagde hun. “Det er de voksne mod børnene. Man puster til bolden gennem sugerøret, og så gælder det om at sende den i modstanderens mål, altså skotøjsæsken. Man skal holde hænderne på ryggen, for det er strengt forbudt at røre ved bolden. Er I med?”

Lilly lo. Hendes familie var lidt skør! Hjemme hos hendes veninde, Martha, kunne de aldrig drømme om at sidde i køkkenet og puste til en bold, indtil de blev helt røde i hovedet. Men det var et vildt sjovt spil, og alle pustede som gale, hver gang bolden trillede hen mod dem.

Minka blev lidt forvirret af al den fnisen og råben, men hun var flink til at hjælpe til. Hver gang bolden faldt ned fra bordet, sprang hun op, jagede den hoppende bold rundt i køkkenet og afleverede den stille og roligt til mor med logrende hale.

Der stod 5-3 til børnene, da telefonen ringede og afbrød kampen. Far lagde sit sugerør og gik hen for at

tage telefonen. “Hallo ... ja?” hørte de ham sige inde i stuen. “Klart. Jeg henter hende.”

“Det er til dig,” sagde far til mor, da han kom ud i køkkenet igen. “Det er Nilas henne fra dit arbejde.”

Mor skyndte sig ind og tog telefonen. “Hej, Nilas,” hørte Lilly hende sige. “Åh nej! Hvornår? De stakler. Ja, selvfølgelig vil jeg det. Det er ikke noget problem. Jeg kommer med det samme.”

Lilly ville gerne vide, hvad det var for nogle stakler, mor havde talt om, og hvad der var sket. Det internat, mor arbejdede på, var en del af et center, hvor der også lå en dyrelægecentral. Hver dag kom der dyr ind med alle mulige forskellige problemer og sygdomme; nogle var blevet kørt ned af en bil, andre havde været udsat for vanrøgt. Nogle gange havde dyrene brug for akut behandling, så medarbejderne kunne godt blive indkaldt, selvom de havde fri. Familien Hansen boede meget tæt på centeret, så mor havde aldrig noget imod lige at smutte over og hjælpe til, hvis det var nødvendigt. Lilly var stolt af sin mor. *Det måtte være det bedste arbejde i hele verden at hjælpe skræmte og sårede dyr*, tænkte hun.

Et par minutter senere kom mor ud i køkkenet iført jakke og sko. “Jeg er nødt til at smutte over

på centeret,” sagde hun. “Jeg skal lige hjælpe med noget.”

“Hvad?” spurgte Lilly. “Er det alvorligt?”

“Jeg bliver nødt til at løbe, men jeg skal nok fortælle om det, når jeg kommer tilbage,” sagde hun lidt fraværende. “Vi ses. Okay?”

Lilly så efter mor, mens hun hastede ud ad døren og spekulerede på, hvad det var, der var sket i centeret, som var så vigtigt. Minka begyndte at hyle, da hoveddøren lukkede bag mor, og Lilly bøjede sig ned for at give hende et kram. “Du skal ikke være ked af det,” sagde hun til hende. “Hun kommer snart hjem igen.”

